

μῖαν τὰς παιδικὰς μου ἀνοησίας, καὶ ἐν τῇ ἀγανακτήσει μου ὁ νοῦς μου ἀνεμιμνήσκετο εὐαρέστως τῆς Ἀρτεμίδος· ἡ εἰκὼν τῆς ἐπλανήτου ἐφ' ὧν ἐκείνων τῶν ἀνεμιμνήσεων τοῦ παρελθόντος· οὐχ ἦττον μία μόνη ἰδέα, ἀναλλοίωτος, ἐκυρίευσεν τὸ πνεῦμά μου· καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο ὅτι ἡγαπώμην! Ὅτε δὲ αἱ δηλητηριώδεις ἐκείναι σελίδες ἀνέφερον τὰ συμβάντα τῶν τελευταίων μηνῶν, τῶν ὁποίων ἐκάστην ὥρην διήλθον ἐν παλμῶδε ἀγωνίᾳ, ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμούς μου θαμβουμένους ὑπὸ γλυκυτάτων ὀνείρων. Καὶ τότε ἀνεμιμνησκόμην τῆς ὥραιας ἀναδόχου μου, τῆς καλῆς τοῦ δάσους, τῶν περιπάτων μας καὶ τῶν ὁραιοτάτων ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἃς, σιωπηλοὶ καὶ περίλυποι, ἐκρύπτομεν τὸν ἔρωτά μας εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μας.

Οὐχ ἦττον, ἐν τῇ μέσῃ τῶν γλυκέων τούτων ὀνείρων μου, ἤκουσα τὸν κηδεμόνα μου ἰσχυρίζομενον ὅτι ἐπαθον πλήρη διὰ τὰς ἀξίαν τοῦ λογικοῦ καὶ ὅτι, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων του, ἦτο ἔτοιμος νὰ προτείνῃ διαφόρους μάρτυρας· δὲν ἔδωκα οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλη τις φωνή, γλυκεῖα καὶ περιπαθὴς, ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς μου: «Ἀνδρέα, σὲ ἀγαπῶ!.. Τώρα θέλεις ν' ἀποθάνῃς;»

Ἡ φωνὴ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἀποταθέντος πρὸς ἐμέ, με ἀπέσπασε τῶν γλυκέων ὀνείρων μου.

— Οἱ μάρτυρες, τοὺς ὁποίους προτείνει ὁ κύριος κόμης, ἂν προσκληθῶσι, δύνανται νὰ διαχύσωσιν ἀρκετὸν φῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· οὐχ ἦττον ἔχετε τὸ δικαίωμα, κύριε, νὰ μὴ τοὺς παραδεχθῆτε.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι, κύριε! ἀνέκραξα· ἀπεναντίας ἔχω μέγιστον ἐνδιαφέρον νὰ διαφωτισθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὅσα τὸ δυνατόν καλλίτερον.

Τότε τὸ συμβούλιον προσεκάλεσε τὸν Μαρτίνον, τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Μωφέρ, ὄντα πρῶτον εἰς τὸν κατάλυγον τῶν μαρτύρων. Μεταξὺ ὧν τῶν ὑπηρετῶν τοῦ φρουρίου, αὐτὸς ἦτο ὁ μᾶλλον ἀντιπαθητικὸς εἰς ἐμέ, διότι ἐγνώριζον ὅτι ἦτο ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ κόμητος. Ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ προέδρου, ἀπήντησεν ὅτι με γνωρίζει ἐκ παιδικῆς ἡλικίας· ὅτι πάντοτε διέκρινεν εἰς ἐμέ ἄλλοκότους ἰδιοτροπίας καὶ φιλέκδικον ὀργήν, ἥτις πάραυτα ἐστρέφετο εἰς παραφόρους γέλωτας, ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς παράφρονες, καὶ ὅτι ἰδίως τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶχον λάβει χαρακτῆρα σπουδαῖον ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς Ἀιδελβέργης ἐπανόδου μου. Κατόπι διηγήθη τὴν παράδοξον ἱστορίαν τοῦ δάσους, ὅτι δηλαδὴ μικροῦ ἐδέησε ν' ἀποθάνῃ ἡ κόμισσα Ἀρτεμὶς ἐξαίτιας μου, τὰς μετὰ τοῦ Πλακίδα φιλονεικίας μου, καὶ τέλος τὴν μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου σκηνὴν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν, ἐνεκα τῆς παραλόγου καὶ βιαίας ὀργῆς μου, εἶχον ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις μου.

Ὁ δεῦτερος μάρτυς, ὑπηρέτης καὶ οὗτος τοῦ κόμητος, κατέθηκε σχεδὸν τὰ αὐτὰ· ἀλλὰ μετ' αὐτόν, ἐργάτης τις, φί-

λος τοῦ Πλακίδα, κατέθηκεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζεν ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ ὅτι τὴν πρότεράιν με εἶδον χορεύοντα μετὰ τὰ παιδιὰ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου καὶ μετ' ὀλίγον καταδιώκοντα αὐτὰ, ὡς μανιώδης.

— Δὲν ἔχετε καμμίαν ἔνστασιν κατὰ τῶν μαρτύρων; με ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Οὐδεμίαν, κύριε, ἀπήντησα περιφρονητικῶς.

Τότε προσεκλήθη ὁ Ἀντώνιος, εἰς ἐκ τῶν ἱποκόμων μου. Ὁ νέος οὗτος με ἡγάπα ὑπερβαλλόντως καὶ ὡς ἐκ τούτου μεγάλως ἐξεπλάγην ἰδὼν αὐτόν.

— Καθ' ἣν ἡμέραν—ἠρώτησεν αὐτόν ὁ πρόεδρος—ἡ κυρία κόμισσα ἔπεσε μετὰ τοῦ ἵππου τῆς εἰς τὸ δάσος, ἡκολούθει καὶ σὺ τὸν κύριον βαρῶνον;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος στενάχας βαθέως.

— Εἰπέ μας, τί γνωρίζεις ἐπὶ τοῦ συμβάντος τούτου;

— Τὸ λάθος δὲν ἦτον τοῦ ἀλόγου, διότι εἶνε πολὺ ἥμερον ζῶον, ἀλλὰ, ἐνῶ ἔτρεχε με ὁρμήν, ἡ κυρία κόμισσα τὸ ἐσταμάτησε αἰφνιδίως καὶ τότε συνέβη νὰ πέσῃ...

— Ὁ κύριος βαρῶνος πῶς ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶχε τὴν ὄψιν ἡλλοιωμένην ἐκ τοῦ φόβου;

— Με συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατε, ὁ κύριος βαρῶνος εἶνε πολὺ καλὸς ἵππευς καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐφοβῇ.

— Οὕτω λοιπὸν βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ πρόεδρος, ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος ἦτο ἐντελὴς ἀτάραχος κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν;

— Πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ ἱποκόμος. Ἦξεύρω ὅμως ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος προσβάλλεται ἀπὸ παροξυσμοῦ· ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶδα τίποτε.

— Εἶπες κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δηλαδὴ τὸν εἶδες ἄλλην ἡμέραν προσβαλλόμενον ὑπὸ παροξυσμῶν;

— Ποτέ! ἀλλὰ μοῦ τὸ εἶπον, τὸ ἤκουσα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἀπὸ ποῖον τὸ ἤκουσες;

— Ἀπὸ τὸν κύριον Πλακίδα.

— Συγγνώμην, διέκοψεν ὁ Γράγγερ, ἤθελον νὰ μοι ἐξηγήσῃ ὁ μάρτυς τί ἐννοεῖ διὰ τῶν λέξεων, τὸ ἤκουσα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Ποῖοι εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄλλοι;

— Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἦλθον ὡς μάρτυρες, ὑπέλαβεν ἄφελως ὁ Ἀντώνιος. Ὁ κύριος Πλακίδας μὰς εἶπε τί ἔπρεπε ν' ἀποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαντήσεις σας, διότι μόνος αὐτός, ὡς μὰς ἔλεγεν, εἶδε τὸν κύριον βαρῶνον ὅταν τοῦ ἤρχοντο οἱ παροξυσμοί...

Ὁ κηδεμὼν μου ἔδωκεν τὰ χεῖλη τοῦ ἐξ ὀργῆς.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, εἶπεν, αὐτὸς φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει οὔτε τὸν κοινὸν νοῦν.

— Συγγνώμην, ὑπέλαβεν ὁ Γράγγερ· ἡ διαγωγή τοῦ κυρίου Πλακίδα φαίνεται λίαν ὑποπτὸς. Τώρα θέλομεν νὰ μάθωμεν μετεχειρίσθη βίαν ἢ ἀπειλήν;

— Ὁχι, ὀχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος ὁ κύριος Πλακίδας δὲν μ' ἐφοβέρισεν· ἀπεναντίας μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μοῦ αὐξήσῃ τὸν μισθόν μου.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε.

— Ψεύδεται! ἀνέκραξεν, εἶνε βλάξ!...

— Θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ σας παρατηρήσω, κύριε κόμης, ἐπὶ ἀνέλαβεν ἀταράχως ὁ Γράγγερ, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου μόνος ὁ ἐπιστάτης σας εἶνε ὑπόλογος, διότι μόνος αὐτός, ὡς ἀποδεικνύεται, ὑπεκίνησεν ὅλα αὐτὰ καὶ διέδωκε τὸς καὶ τὸς ἐναντίον τοῦ κυρίου βαρῶνον· τοσοῦτον δὲ εἶνε ἀληθές, ὥστε δὲν ἐτολμήσατε νὰ τὸν προσκαλέσητε ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου...

Ἐπεται συνέχεια.

*** T.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τὸ πλῆθος ἐζητωκραύγασε μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Ζήτω ὁ δὸν Ἀλφόνσος, ὁ δωδέκατος!

Ἦτο πράγματι ὁ διάδοχος τοῦ Ἑρρίκου, ὁ βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξαν οἱ συνωμῶται.

Φθάσcentes ἀπέναντι τοῦ ἱερίου, οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν συνωμοτῶν, οἶον ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολεδῆς, ὁ κόμης δὲ Παλένσιος, ὁ Μπενχέντες καὶ ὁ δὸν Διέγος Δὲ Ζουνίγγας, συνοδευόμενοι ὑπὸ ἀστυνομικῶν κλητῆρων, ἀγγελιαφόρων καὶ ἀπείρου πλῆθους, ἀνῆλθον τὰς βαθμίδας αὐτοῦ, παλαιολογίας τῆς μουσικῆς καὶ ἐπευφημοῦντος τοῦ πλῆθους.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, δύο ἱππεῖς, ἀνὴρ καὶ γυνή, διηυθύνοντο καλπάζοντες πρὸς τὴν Ἀβίλην, ἀκολουθούμενοι εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ὑπὸ τινος νεκροῦ καὶ πενθηφοροῦντος ἀκολουθοῦ.

Ὅτε δὲ ἡ νεκρὰ γυνὴ ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς γνωστῆς ἐπιγραφῆς τοῦ καπηλείου, ἐσταμάτησεν αἰφνης τὴν ὁρμήν τῆς φορβάρδος τῆς καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν ἀκόλουθον αὐτῆς νὰ πλησιασῇ, ὅπως τὴν βοηθήσῃ νὰ καταβῇ. Πάραυτα δ' ἐμιμήθη αὐτὴν καὶ ὁ ἱππεύς, ὅστις, ρίψας τὰ ἡνία εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀκολουθοῦ, διέταξε αὐτὸν νὰ περιμένῃ καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς συνοδοιπόρου τοῦ παρατηρῶν δὲ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ καπηλείου καὶ μειδιῶν εἶπε:

— Μὰ τὸν Θεόν! ἰδοὺ μία ἀλλόκοτος ἐπιγραφὴ!

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἤρεισθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συντρόφου τῆς.

— Καὶ προχωρῶν θὰ ἰδῇς ἀκόμη, ἀγαπητέ μου, πολὺ περιεργότερα πράγματα, καὶ τότε πιστεύω ὅτι θὰ παύσῃς νὰ γελᾷς.

Καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ὥς εἰ θέλουσα νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα θὰ ἐδύνάτο ν' ἀποδείξῃ εἰς αὐτόν, καὶ δι' ἔργων τοὺς μυστηριώδεις λόγους τῆς.

Ὁ συνοδοιπὸρος αὐτῆς ἦτο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Ἐφόρει πλατύγυρον πέλον, καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀποκρύπτοντα ὅλον του τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ἡ γυνὴ αὕτη, καίπερ ἐπιμελῶς κεκλυμένη διὰ καλύπτρας, ἐρχίνοτο ὡς ἐκ τοῦ βυθίου αὐτῆς ὅτι ἦτο νέκ. Ἦτο λεπτή καὶ μεσαίου ἀναστήματος, ἐρειδομένη δὲ ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συνοδοιπόρου τῆς, ἐθαύριζεν ἐσπευσμένως καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀνεί σφύρουσα αὐτόν, ὅπως προφθάσει εἰς τὴν ἑναρξιν τῆς τελευτῆς· χάρις δὲ εἰς τοὺς ἀγωνίας τῆς, κατώρθωσε, διχασίζουσα καὶ ἀπωθοῦσα τὸ πλῆθος, νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πρώτας σειρὰς τῶν θεατῶν.

— Τώρα πλέον, ὅτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, καὶ ἀγνωρίζοις ὡς εἴμεθα, τῷ εἶπεν ἀσθμαίνουσα, σ' ἔφερα ἕως ἐδῶ, ἀπέναντι τοιοῦτου θεάματος, τί ἔχεις ν' ἀντιτάξῃς; Ὁὰ πιστεύῃς τώρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἀπίστε ἀνθρώπε;

Ὁ συνοδοιπὸρος τῆς παρετήρησε μελαγχολικῶς καὶ μετ' ἀπιστεῦτου καλοκἀγαθίας τὸ ἀνδρείκελον τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου καὶ ἀπήντησεν ἀταράχως·

— Ἀκόμη δὲν εἰμὸρῶ νὰ πιστεύσω εἰς ὅ, τι βλέπω.

— Παραδέχομαι ὅτι οἱ ἄνδρες πολὺ αἰεὶ δὲν πρέπει νὰ πιστεύουσιν εἰς τοὺς λόγους τῶν γυναικῶν, διότι ὁ ἔρως τῶν πλάττει ἐνίοτε ἀνύπαρκτα πράγματα. Σὺ ὅμως ἔπραξες ἔγκλημα, μὴ πιστεύσας εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κόμητος Δὲ Λεδέσμου, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως μάλιστα σοὶ ἔδωκεν ἀναμφισβήτητα δειγμάτων τῆς ἀφοσιώσεώς του.

— Ναί, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ δὸν Βελτρὰν μοὶ ἀνέφερε πρὸ τριῶν ἡμερῶν περὶ τῆς νέας ταύτης ἐπιχειρήσεως τῶν συνωμοτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν γνωρίζω ὀλίγον φιλόποτον καὶ δύσπιστον, δὲν ἔδωκα καὶ τόσην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του.

— Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς. Ἑρρίκε, καὶ πρέπει νὰ λάβῃς αὐστηρὰ μέτρα περὶ τοῦ πρακτέου, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνή, προσήλωσα ἐπὶ τοῦ βασιλέως τοὺς μεγάλους καὶ κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, ὅτινες ἔλαμπον παραδόξως· πρέπει διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐμποδίσῃς αὐτοὺς τοὺς προδότας νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὸν ἀνόσιον σκοπὸν τῶν.

— Πρέπει ὅμως νὰ μάθω πρῶτον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ συνήθους εἰς αὐτὸν δισταγμοῦ, τί ζητοῦσιν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ γνωρίζῃ τί ζητοῦσιν αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι συνωμότες, ὑπέλαθε ζωηρῶς ἡ Ἀγνή. Εἶσαι, φαίνεται, ὁ μόνος ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος τὸ ἀγνοεῖ!

— Ἀλλ' αἱ συνωμοσίαι δὲν ἔχουσι πάντοτε ἓνα σκοπόν. Τί; θέλεις λοιπόν, σκεπτόμενος τὰς ἀνοησίας τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ, ν' ἀποθάνω εἰς τοὺς πόδας μου;

— Εἰς τοὺς πόδας σου ἴσως, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου, Ἑρρίκε· διότι, μεταξὺ τοῦ ὄχλου τούτου, ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἐπισημότεροι ἄνδρες τοῦ βασιλείου σου, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουσι τὴν πτώσιν σου.

— Ἀδύνατον! ἐπιθύρουν ὁ βασιλεὺς, ὅστις δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἐκπληξίν του.

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐννοήσῃς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου, Ἑρρίκε, καὶ θὰ ὁ-

μολογήσῃς ὅτι εἶνε καλλίτερον ν' ἀποθνήσκῃ τις ἢ νὰ στερεῖται, χωρὶς νὰ δυνήθῃ ν' ἀντισταθῇ, τῶν προνομίων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα οἱ πρόγονοί του ἐκληροδότησαν εἰς αὐτόν.

— Ἐν ἄλλαις λέξεσι νὰ μ' ἐκθρονίσωσιν! ὑπέλαθεν ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς. Καὶ τί με τοῦτο; Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ζῇ τις ἡσυχος ὑπὸ τὴν στέγην πτωχικῆς τιμῆς καλύψεως ἢ ὑπὸ τὸ Ἀλκαζάρ, ὅπου εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μένῃ πάντοτε ἀγριπνός, ὅπως κατασκοπεύῃ τὰ διαβήματα τῶν συνωμοτῶν μετὰ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας πάντοτε; Ἀχ! τοιαύτη ζωὴ, τοιαύτη ἀπατηλὴ εὐτυχία, ἡ ὁποία, ἀντὶ ἀναπαύσεως, μοὶ παρέχει αἰώνιους φόβους καὶ ἀνησυχίας καὶ ἡ ὁποία μοὶ ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ μοὶ δεσμεύει τὰς συμπαιθείας μου καὶ τὰς ἐπιθυμίας μου, τοιαύτη ζωὴ, Ἀγνή, ὀνομάζεται μαρτύριον καὶ ὄχι εὐτυχία, ὅπως σὺ νομίζεις· καὶ τοιαύτης ζωῆς, τοιαύτης εὐτυχίας εὐχαρίστως θὰ παρητούμην.

— Ἀχ! ἀγαπητέ μου, εἶπε θλιβερῶς ἡ νεαρὰ γυνή, εἶσαι σὺ, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖς οὕτω;

— Διὰ νὰ πεισθῇς εἰς τοὺς λόγους μου, Ἀγνή, ἄφες με νὰ ἐρωτήσω τοὺς ἀνθρώπους τούτους, οἱ ὁποῖοι μᾶς περιστοιχίζουσιν. Ἐκ τῶν ἀπλῶν τούτων ἀνθρώπων θὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν.

Καί, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν βαθεῖαν ἐκπληξίν, τὴν ὁποίαν ἐνεποιήσεν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ βυρσοδέψου ἡ τολμηρὰ καὶ ἀσύνητος αὕτη ἀπόφασίς του, ἔθηκε φιλικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων πολίτου τινός, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν συνομιλοῦντος μετὰ τινος μικροσώμου ἀνθρώπου, καὶ γνωστοῦ ὄντος εἰς ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμον ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἦτο ὁ περιφημότερος κωδωνοκρούστης τῆς μητροπόλεως τῆς Τολέδης.

— Φίλε μου! τῷ εἶπε μετὰ φιλικοῦ μειδιήματος, τί συμβαίνει λοιπόν ἐδῶ; τί σημαίνει ἡ συναθροίσις αὕτη τοῦ λαοῦ εἰς αὐτὴν τὴν πλατεῖαν;

Ὁ ἀγαθὸς πολίτης ἠνέφωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ δεξιὰ καὶ περιέργα βλέμματα, ὡς ἂν εἰ ἐπρότεινεν εἰς αὐτόν δύσλυτον αἰνίγμα, καὶ ἔμεινεν ἄφωνος ὡς ἰχθὺς.

— Ὁὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρὸν ταξίδι, σύντεκεν; τῷ εἶπε τότε μετὰ στόμφου ὁ κύρ Διέγος Μελάμπρος, ἐγερθεὶς ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του ὡς γέρον πετεινός. Μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴν ἔξωρῃς τὸ μεγαλεῖτερον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον συνέβηκε ποτὲ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Μαύρων;

— Ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἔξωρῶ τίποτε, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μάθε λοιπόν, κύριε, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Καστιλλίας συναθροισθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν πλατεῖαν, θὰ ζητήσῃ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ βασιλέως του Ἑρρίκου τοῦ Νωθοῦ.

— Πραγματικῶς; ὑπέλαθεν ὁ Ἑρρίκος ἐκπληκτός. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς δὲν ἔχει πλέον στρατόν, δὲν ἔχει πλέον φίλους;

— Καλέ μου ἀνθρώπε, εἶπε τότε μεγαλοπρεπῶς ὁ κωδωνοκρούστης, καθὼς ἐννοῶ δὲν εἶσαι ἀνθρώπος τοῦ κόσμου· λοιπόν ἀκουσε τί θὰ σοὶ πῶ. Ὅταν ἕνας βασιλεὺς ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ἓνα μόνον ἀνθρώπον καὶ ὄχι εἰς πολλούς, πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην, ἓνας μόνος ἀνθρώπος θὰ παρουσιασθῇ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ. Ὁ δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέδας μ' ἔχει σήμερον μόνος νὰ σώσῃ τὸν βασιλέα;

— Τότε, κατὰ τὴν γνώμην σου, ὑπέλαθε μειδιῶν ὁ βασιλεὺς, αὐτὸς ὁ ἄθλιος εὐνοούμενος εἶνε ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἴσως αὐτὸν ζητεῖ νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν βασιλέα του;

— Βεβαίωτατα, κύριε· διότι αὐτὸς ὁ ἄτιμος εἶνε ἄξιος γιὰ κρέμασμα! ἐτόλμῃσε νὰ εἴπῃ ὁ σύντροφος τοῦ κωδωνοκρούστου. Ναί, ναί! καὶ πρέπει νὰ κρεμασθῇ εἰς μίαν ὠραίαν πλατεῖαν, ἡ ὁποία εἶνε ἀντικρὺ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου!

— Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμος, ἐξηκολούθησεν ὁ κωδωνοκρούστης, εἶνε φιλόδοξος ἀνθρώπος καὶ δὲν θέλει νὰ ὀδῇ ἄλλον νὰ σηκώσῃ κεφάλι.

— Τότε λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ λαὸς θὰ ἐκλέξῃ ἄλλον βασιλέα;

— Βέβαια· ἦλθε πλέον ὁ κόμης ἔς τὸ κτένι, εἶπε νεκρὸς τις βυρσοδέψης, ὅστις ἠκροᾶτο αὐτῶν μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος· ὅταν ἡ δουλειὰ πηγαίῃ κακὰ, πρέπει κανεὶς ν' ἀλλάξῃ ἐργαλεῖα.

Ἡ Ἀγνή ἀνεγνώρισε τὸν ἐξαδελφόν της Τέλλον.

Πλήρης ἀνησυχίας, ἐχαμήλωσε τὴν καλύπτραν τῆς καὶ ἔσυρε πρὸς ἐαυτὴν τὸν βασιλέα, ὅπως ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ φύγῃσιν ἐκεῖθεν.

— Καλὰ λέγεις! προσέθηκεν ὁ Ἑρρίκος προμηθεύσου νέα ἐργαλεῖα καὶ ἐγὼ φεύγω διὰ νὰ σε ἀφήσω νὰ ἐργασθῇς μετὰ μεγαλειτέραν προθυμίαν.

Καὶ χαιρετίσας αὐτοὺς εὐγενῶς, ἐξηφανίσθη εἰς τὸ πλῆθος μετὰ τῆς συνοδοιπόρου του, διευθυνθεὶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἱερίου.

Μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησαν ἀπέναντι αὐτοῦ.

— Ἄν ἤξευρον αὐτοὶ οἱ συνωμότες, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ γαληνιαίου μειδιήματος, ὅτι εἶμαι παρὼν εἰς αὐτὴν τὴν κωμωδίαν τῶν, χωρὶς νὰ με προσκαλέσωσι, θ' ἀπέθνησκον ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Ἀλλὰ πότε λοιπόν, Ἑρρίκε, θὰ λάβῃς ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; Δὲν βλέπεις τὴν καταιγίδα, ἡ ὁποία μέλλει ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐκραγῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου;

— Εἶνε ἀνοησίαι, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, Ἀγνή, καὶ ἂν ὅλος αὐτὸς ὁ λαὸς ἀνεγνώριζε τὸ πρόσωπόν μου, οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρα κατ' ἐμοῦ. Ἀλλως τε, ἂν ἔχω ἰσχυροὺς ἐχθρούς, ἔχω ἐπίσης καὶ ἰσχυροὺς ὑποστηρικτάς.

Ἡ Ἀγνή ὕψωσε τοὺς ὤμους μετὰ φρίκης. Συγχρόνως δὲ ὁ Ἑρρίκος ἠσθάνθη χεῖρά τινα, θωπεύουσαν αὐτόν εἰς τὸν τράχηλον

καί, στραφείς, εἶδε μοναχόν τινα, ὑπὸ τὸ μοναχικὸν σχῆμα τοῦ οὐοῦ ἀνεγνώρισε τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμα.

— Σὺ ἐδῶ ; τῷ εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὡς φαίνεται, ὅλοι οἱ φίλοι μου ἔχουσι σκοπὸν νὰ παρασταθῶσιν ὡς ἀπαθείς θεαταὶ εἰς τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ βασιλέως των.

— Μὲ κρίνετε κακῶς, Μεγαλειότατε, ὑπέλαθε ψυχρῶς ὁ δὸν Βελτράν. Εὐχαριστῶ ὅμως πολὺ τὴν ὥραιαν συνοδοιπόρον σας, διότι ἤκουσε τὰς συμβουλὰς μου καὶ μετεχειρίσθη πάντα τρόπον, ὅπως ὁδηγήσῃ σήμερον τὸν βασιλέα τῆς Καστιλλίας εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀβιλίας.

Ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο κάτωχρος.

— Μὴ πως ἔπεσα εἰς παγίδα ; ἐπιθύρουν ὁ βασιλεὺς παρατηρῶν ἐναλλάξ τὸν ὑπουργὸν του καὶ τὴν ἐρωμένην του. Μὴ πως εἶσαι σύ, Λεδέσμα, ὁ ὁποῖος ἐσχέδισας ὅλα ταῦτα ; Καὶ σύ, Ἀγνή, μὴ πως εἶσαι συνέννοχος του ; Ὡ ! αἱ ὕβρεις τῶν ἐχθρῶν μου διεγείρουσι τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἀλλ' ἡ προδοσία τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκα πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, θὰ κατεσπάρασσε τὴν καρδίαν μου.

— Διὰ νὰ σας πείσω περὶ τοῦ κινδύνου, ἀπήντησεν ὁ δὸν Βελτράν, ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ κατορθώσω, ὥστε καὶ σεῖς ὁ Ἰδιος νὰ ἐννοήσητε αὐτόν, καὶ τὸ κατῴρωσα, Μεγαλειότατε.

— Οὕτω λοιπόν, νομίζων ὅτι ὑπῆκουον εἰς ἀπλὴν ἰδιοτροπίαν τῆς Ἀγνῆς, ἐξετέλουν τὴν θέλησιν τοῦ ὑπουργοῦ μου ; ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς. Συνενοήθητε διὰ νὰ με καταστρέψητε . . .

— Διὰ νὰ σας σώσωμεν, Μεγαλειότατε, προσέθηκε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμα. Θέλω νὰ καταπατήσητε ὑπὸ τοὺς πόδας σας τὸν ὄφιν, ὁ ὁποῖος μέχρι τοῦδε ἐσύριζεν ἔρπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὁ ὁποῖος σήμερον ὀρθοῦται ἀγρίως διὰ νὰ σας κατασπαράξῃ.

Μειδίαμα πικρὸν ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν ὤχρων χειλέων τοῦ Ἑρρίκου.

— Μήπως λοιπὸν πρόκειται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς τρεῖς, κόμη Δὲ Λεδέσμα, ν' ἀνατρέψωμεν τὸ ἱκρίον ἐκεῖνο καὶ νὰ διαλύσωμεν τὸ ἄπειρον τοῦτο πλῆθος, τὸ ὁποῖον πληροῖ τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀβιλίας ;

— Μ' ἐκλαμβάνετε λοιπὸν ὡς ἀνόητον, Μεγαλειότατε ; ὑπέλαβεν ὁ δὸν Βελτράν. Φεῦ ! ὑπέφερα πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν μου καὶ ἔχω ἀκούσαν πείραν τοῦ κόσμου. Τὰ πάντα εἶνε ἑτοιμα διὰ τὸν ἀγῶνα καὶ δὲν εἴσθε, ὅπως νομίζετε, μόνος ἐνταῦθα, ἔρημος καὶ ἐγκαταλειμμένος. Ἰδέτε τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς περικυκλοῦσι καὶ οἱ ὁποῖοι φαίνονται τοσοῦτον ἀνυπόμονοι. Ὅλοι αὐτοὶ φέρουσιν ὑπὸ τοὺς μανδύας των τὰ ὅπλα των. Εἶνε πεντακόσιοι τὸν ἀριθμὸν. Ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην σκηνήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπίτηδες ἐτέθη ἡ ὕβριστικὴ ἐκείνη δι' ὑμᾶς ἐπιγραφὴ, κρύπτονται ἐξήκοντα ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι σᾶς περιμένουσι, Μεγαλειότατε. Αὐτοὶ εἶνε οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως. Ἐν διαστήματι τριῶν ἡμε-

ρῶν συνέλεξα ἐκ τῶν διαφορῶν ἐπαρχιῶν τρεῖς χιλιάδας περίπου στρατοῦ. Ὁ δὲ στρατάρχης Δ' Ἀρανζού θὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτοῦ μὲ πέντε χιλιάδας τοξότας. Ὁ δὸν Ἀλβαρὲς καὶ ὁ κόμης Δ' Ἀλβης εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς πολυαριθμοῦ ἱππικοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἀβίλιν. Δὲν θὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν συνωμοτῶν εἰς καὶ μόνος ἀνθρώπος, ὅπως εἶπετε πρὸ ὀλίγου, ἀλλ' ὁλόκληρος στρατὸς ὡς κεραυνὸς θὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν. Ἀμφιβάλλετε λοιπὸν ἀκόμη, Μεγαλειότατε ;

Ἡ Ἀγνή, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πλήρεις δακρύων, ἠκροῦτο μετὰ προσοχῆς τῶν λόγων τοῦ Λεδέσμα.

— Κόμη, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τινα σκέψιν, δὲν εἶνε δυστύχημα δι' ἓνα βασιλέα νὰ προσβάλλῃ διὰ τῶν ὄπλων τοὺς ἰδίους ὑπηκόους του ;

Ὁ εὐνοούμενος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐξεδήλου ἀγανάκτησιν.

Ἡ Ἀγνή, ἐσταυρωμένης ἔχουσα τὰς χεῖρας, παρετήρει αὐτὸν καὶ ἐθαύμαζε τὴν ἀταρξίαν του.

Ὁ βασιλεὺς παρετήρησεν αὐτὴν καὶ ἠσθάνθη μυχίαν θλίψιν.

— Τί σκέπτεσαι, Ἀγνή ; τὴν ἡρώτησεν ἀποτόμως.

— Θαυμάζω τὸ θάρρος καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ δὸν Βελτράν, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν τοῦ Ἑρρίκου. Ἀγαπῶ νὰ βλέπω ἀνθρώπους ἔχοντας ἰσχυρὰν θέλησιν, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους πάντοτε θριαμβεῖ. Τοιοῦτοι ἀνθρώποι δὲν εἶνε δυνατόν ποτε νὰ ζήσωσιν ἀφανεῖς. Ζῶντες, θ' ἀπολαμβάνωσι τῆς ὑπολήψεως ὅλου τοῦ κόσμου, ἀποθανόντες δέ, θ' ἀφήσωσιν ἀθάνατον τὴν μνήμην των.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἑρρίκου συνωρυώθη παραδόξως. Ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἠλαττώθη ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρως τῆς Ἀγνῆς καὶ ἠσθάνθη μυχίαν θλίψιν.

Ἀλλὰ δὲν ἔσχε καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ μουσικὴ εἶχε παύσαι παιανίζουσα καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ μαυιδὲς πλῆθος.

Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὸ ἱκρίον, τὰς βαθμίδας τοῦ οὐοῦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνῆρχοντο εἰς δημόσιος κήρυξ καὶ εἰς ἀστυνομικὸς κλητῆρ.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ μαρκησίου Δὲ Βιλλένα, ὁ δημόσιος κήρυξ ἤρξατο ἀναγινώσκων γεγωνυῖα τῇ φωνῇ τὰς κατὰ τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου κατηγορίας.

— Σεῖς ὅλοι, εἶπε, Καστιλλιανοί, πλοῦσοι καὶ πτωχοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἀκούσατε !

Ὁ βασιλεὺς δὸν Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας, κριθεὶς ἀνάξιος τοῦ θρόνου ὑπ' ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ του, ὅστις ἐπιθυμεῖ τὴν εὐμερίαν τοῦ βασιλείου, ὁμοφώνως ἀποφαίνεται ὅτι πρέπει ν' ἀποβληθῇ τοῦ θρόνου.

Μεταξὺ τῶν ἀναριθμήτων κατηγοριῶν, αἰτινες ἐπιβαρύνουσιν αὐτόν, τέσσαρες μόνον θ' ἀπαγγελοῦντο δημοσίως.

Πρώτη. Εἶνε ἀνάξιος τοῦ θρόνου ὁ ἐνο-

χος οὗτος μονάρχης, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε ἐνοχος, διότι παρέδωκε τὰ ἡνία τοῦ κράτους καὶ τὴν φροντίδα τῶν δημοσίων υποθέσεων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβα, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐκυβέρνησε δεσποτικῶς τὸ ἔθνος, καὶ ἐνώπιον τοῦ οὐοῦ δὲν ἀνέχεται νὰ κλίνη τὸν αὐχένα ὁ υπερήφανος καὶ ἀνεξάρτητος λαὸς τῆς Καστιλλίας. Ἦδη, ἐπειδὴ τὸ στέμμα εἶνε βαρὺ διὰ τὸν βασιλέα φορτίον, τὸ ἔθνος ὅλον ἀποφαίνεται ὁμοθυμαδόν, ὅτι πρέπει νὰ τεθῇ ἐπὶ ἄλλης κεφαλῆς, δυναμένης νὰ φέρῃ τὸ βάρος αὐτοῦ. Στερηθήτω λοιπὸν τοῦ διαδήματος ὁ δὸν Ἑρρίκος τέταρτος, βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας.

Ὁ δημόσιος κήρυξ ἐσιώπησεν, ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολεδῆς, πλησιάζας μετὰ μεγαλοπρεποῦς ἱεροπρεπείας πρὸς τὸ ἀνδρεῖκελον τοῦ βασιλέως, ἀφῆρσε τὸ στέμμα ὅπερ ἔφερε.

Τὴν τολμηρὰν ταύτην πράξιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου διεδέχθησαν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαί.

Ἡ Ἀγνή καὶ ὁ Λεδέσμος ἠρώτων διὰ τοῦ βλέμματος τὸν βασιλέα, ἂν ἦτο καιρὸς νὰ δώτῃσι τὸ σύνθημα· ἀλλ' οὗτος ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς δι' ἀπαθούς φωνῆς :

— Καὶ ἂν ὅλη ἡ γῆ τῆς Ἰσπανίας πλημμυρήσῃ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν τέκνων τῆς, καὶ ἂν αἱ οἰκίαι αὐτῆς μεταβληθῶσιν εἰς ἐρείπια καὶ τέφραν, καὶ ἂν ὅλος ὁ κόσμος μὲ καταρασθῇ, δὲν θὰ κινήθω ἀπὸ τὴν θέσιν μου ! Αφοῦ ἤδη, ὅτε ἐφάνην πρὸς τὸν λαόν μου ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων, μὲ ὑβρίζει τοσοῦτον σκληρῶς, τί θὰ ἐπραττε τότε ἂν ἐπεχειροῦν τι κατ' αὐτοῦ ;

Ὁ δημόσιος κήρυξ ἐπανάλαβε στενωρεῖα τῇ φωνῇ :

— Δευτέρα. Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ τέταρτος τῆς Καστιλλίας εἶνε ἀνάξιος νὰ φέρῃ τὴν σπάθην τῆς δικαιοσύνης, διότι δὲν μεταχειρίζεται αὐτὴν πρὸς υπεράσπισιν τῶν δικαίων τῶν ὑπηκόων του. Οἱ εὐνοούμενοι αὐτοῦ, μεροληπτοῦντες, ἐκδίδουσι θεσπίσματα παραβλάπτοντα τὰς δημόσιας συμφέροντα. Κατὰ συνέπειαν, τὸ ἐμβλημα τοῦτο τῆς δικαιοσύνης δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς βασιλέως, ὅστις μολύνει αὐτό. Στερηθήτω λοιπὸν τοῦ ξίφους τῆς δικαιοσύνης ὁ δὸν Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας !

Ὁ δημόσιος κήρυξ πάλιν ἐσιώπησεν, ὁ δὲ κόμης Δὲ Παλένσιος, πλησιάζας πρὸς τὸ ἀνδρεῖκελον τοῦ μονάρχου, ἀφῆρσεν αὐτῷ τὸ ἐμβλημα τοῦτο τῆς δικαιοσύνης.

Φρενητιώδεις ζητωκραυγαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν.

Ἡ Ἀγνή δὲν ἐδυνήθη τότε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, βλέπουσα τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον περιπαθῶς ἠγάπησεν, ἀκούοντα ἀπαθῶς τὰς ὕβρεις ἐκεῖνας, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου τινός. Ὅθεν, συγκινηθεῖσα ἐξ αἰδούς, ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀτενίσῃ πλέον τὸν βασιλέα.

— Μίαν λέξιν, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Λεδέσμος ἀπελπισθεὶς πλέον· δὲν θὰ τι-

μωρηθῶσι λοιπόν οἱ ἄθλιοι οὗτοι διὰ τὰς ἀσεβεῖς ταύτας ὕβρεις των ;

— Καὶ διατὶ νὰ τιμωρηθῶσιν ; ἀπῆν-
τησε θλιβερώς ὁ Ἑρρίκος. Τί μοι ἀπέμεινε
πλέον διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ φαίνωμαι ὑπε-
ρήφανος ; Μήπως δὲν βλέπω εἰς τὰς τά-
ξεις τῶν συνωμοτῶν ἀνθρώπους, τοὺς ὁ-
ποίους ἐγὼ ἐξήγαγον ἀπὸ τὸν βόρβορον,
εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεδαψίλευσα τσαυτάς
χάριτας, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐδώρησα τὸ
ζῆφος, τὸ ὁποῖον ἤδη ἔστρεψαν ἐναντίον
μου ; Τοιοῦτος εἶνε ὁ κόσμος ! Ἐκεῖνος,
τὸν ὁποῖον σήμερον θεωρεῖς φίλον, δύνα-
ται αὐριοῖν νὰ ᾔηνε ἐχθρὸς σου.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. * *

ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΡΕΒΟΣΤ

Η ΔΟΥΛΗ

(Συνέχεια).

Ὁ κόμης διετέλει τότε ὑπὸ τὴν εὐνοίαν
τοῦ Τσάρου, ὅστις ἐξεδήλωσε τὴν εὐμέ-
νειάν του, ἀναθέσας αὐτῷ ὑπουργήμα ἐν
τῇ αὐλῇ. Οἱ μετὰ τῆς πριγκηπέσσης Ρα-
λέφ θρυλλούμενοι ἄρραβωνές του συνετέ-
λεσαν βεβαίως εἰς τὴν ταχεῖαν ταύτην
ἀνύψωσιν.

Ἡ νεαρὰ πριγκηπέσσα ἦτο ὥραιότατη.
Ἡ πλουσία μελανὴ αὐτῆς κόμη περιέ-
βαλλε τὸ λευκορόδιον μέτωπόν της. Τὸ
ὑψηλότερον τοῦ μετρίου ἀνάστημά της,
ἦτο θελκτικῶς εὐκαμπτον, καὶ τὸ πρόσω-
πόν της ἠκτινοβόλει ὑπὸ ἱλαρότητος, κατ'
οὐδὲν μειούσης τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν
χαρακτηριστικῶν της.

Λίαν πνευματώδης καὶ μὴ ἀποδίδουσα
σημασίαν εἰς τὴν παρεκτροπὴν τοῦ μνη-
στῆρός της, τὸν συνεχώρησεν εἰλικρινῶς.
Ὑπερήφανος ἄλλως τε οὕσα, δὲν κατεδέ-
χετο νὰ θεωρήσῃ μίαν δούλην ὡς ἀντί-
ζηλον.

Ἐδῶκε τὸν λόγον της. Τὰ γαμήλια
δῶρα ἐστάλησαν, καὶ οἱ γάμοι θὰ ἐτε-
λοῦντο μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ὁ κόμης ἦτο μόνος, ἐσπέραν τινά, εἰς
τὸ δωμάτιόν του, ἀσχολούμενος εἰς τὴν
τακτοποίησιν οἰκογενειακῶν ἐγγράφων. Ἡ
χὼν φερομένη ὑπὸ τοῦ πνέοντος βορρᾶ,
ἔπληττε τὸ παράθυρον.

Παρὰ τὴν θερμότητα, ἦν συνετήρουν
αἱ θερμάστραι καὶ τὰ παραπετάσματα,
ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατεχόμενον ὑπὸ αἰσθή-
ματος μονώσεως καὶ ψύχους· ἀνεμιμνή-
σκετο ἀκουσίως ὅτι παρομοίαν τινὰ νύκτα,
πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἔφευγε τῆς Πετρο-
πόλεως ὑπακούων εἰς διαταγὴν ἐξορίας.

Βαθμηδὸν τὰ λοιπὰ περιστατικὰ ἐπα-
νῆρχοντο εἰς τὴν μνήμην του. Ὁ ἐν τῷ
μέτῳ τῶν πάγων σταθμός, ἡ συνάντησις
τῆς Δάσχα, ἡ προστασία, ἡ ἐχορήγησεν
εἰς αὐτήν, καὶ τέλος ἡ εὐδαιμονία, ἦν ἐπί-
στευεν ἀτελεύτητον, καὶ τῆς ὁποίας τόσον
ταχέως ἐκορέσθη. Πάντα ταῦτα διεσκε-
δάλλοντο, καὶ ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ τὸ μέλλον
πολλὰ ὑποσχόμενον αὐτῷ, ἕνεκα τοῦ μετὰ

τῆς πριγκηπέσσης Ὀλγας Ῥαλέφ γάμου
του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουσεν εἰς
τὸ ἰσόγειον φιλονεικίαν μετὰ τοῦ θυρω-
ροῦ· ἐξῆτει τις νὰ εἰσέλθῃ παρὰ τὰς δια-
μαρτυρήσεις ἐκείνου.

Ἔτεινε τὸ οὖς· ὁ θόρυβος εἶχε παύσει,
ἀλλ' εἰς τὸ παρκαείμενον δωμάτιον, ἤ-
κουσε βαδίζοντά τινα ἐπὶ τῶν ταπήτων·
τὰ δὲ βήματα, συνοδευόμενα μὲ θοοὺν ἐ-
σθῆτος, ἐδείκνυνον τὴν παρουσίαν γυναικός.

Ἡγέρθη ἵνα ἰδῇ τί συμβαίνει· ἀνήγειρε
τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ἀνεγνώ-
ρισε τὴν Δάσχαν.

— Σὺ ἐδῶ ! ἦτο ἡ πρώτη διαφυγούσα
αὐτὸν κραυγή.

— Ναί, αὐθέντα, ἐγώ, εἶπεν ἡ νεαρὰ
κόρη διὰ τοῦ φυσικωτέρου τόνου.

— Ἀλλὰ πῶς διήνυσας τὴν ἀπόστασιν
μὲ τοιοῦτον καιρὸν ; τί θέλεις ; διατὶ
ἤλθες ;

— Αὐθέντα, σὰς τὸ εἶπα : Σὰς ἀγαπῶ
καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντοτε.

— Δὲν ἀγνοεῖς ἐν τούτοις ὅτι ἡ εἰς
τὴν οἰκίαν μου παρουσία σου δύναται νὰ
προκαλέσῃ τὴν ἐξορίαν, τὴν καταστροφὴν
μου ! . . .

— Μὴ φοβῆσθε, οὐδεὶς μὲ εἶδε.

— Ἐπὶ τέλους, τί θέλεις ;

— Νὰ μάθω ἂν ᾔηται ἀληθές ὅτι ἡ ἐν-
τιμότης σας νυμφεύεται.

— Ἐ! καὶ τί σὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο ;
εἶπεν ὁ κόμης, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ ἤρξατο
ἐκφαινομένη.

— Αὐθέντα, ἐνθυμηθῆτε. Προσεφέρθη
νὰ ἡμαί ἐρωμένη σας μῖς ἡμέρας, τοῦτέ-
στι γυνή, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις καὶ
ἐγκαταλείπει. Δὲν ἠθελήσατε μοὶ ἐξητή-
σατε τὴν καρδίαν μου. Τότε σὰς προειδο-
ποίησα : Πανταχοῦ καὶ πάντοτε, καὶ πέ-
ραν τοῦ τάφου ! . . . Λοιπὸν ἰδοὺ ἐγώ.

— Τουτέστιν ἐπέφθης ὅτι ἐπιβαλλο-
μένη εἰς ἐμὲ θὰ θριαμβεύσῃς τῆς θελή-
σεώς μου. Λοιπὸν, ὄχι ! δὲν θὰ τὸ κατορ-
θώσῃς· καὶ γινώριζέ το, ἡ θέλησίς μου εἶ-
ναι νὰ νυμφευθῇ τὴν πριγκηπέσσαν Ρα-
λέφ· καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ σὲ φονεύσω διὰ νὰ
τὸ κατορθώσω.

— Κτυπᾷτέ με, αὐθέντα, εἶπεν ἡ Δά-
σχα, προκαταλαμβάνουσα τὴν ἔξαψιν τῆς
ὀργῆς τοῦ κόμητος· φονεύσατέ με ! εἰθεύ-
ρετε καλῶς ὅτι εἰμαι ἰδική σας !

— Ἀς τελειώσωμεν ! εἶπεν ὁ κόμης
ἐξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς. Σὲ ἡγάπων, δὲν σὲ
ἀγαπῶ πλέον· νομίζω ὅτι ἔπραξα δι' ἐσέ
ὅ,τι ὤφειλον· ἔξελθε τῆς οἰκίας μου καὶ
μὴ ἐπανέλθῃς πλέον !

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Δάσχα ἔμενεν ἔτι ἀκίνη-
τος :

— Φύγε, υπέλαβεν ὁ κόμης, φύγε !

— Τὸ βλέπω, δὲν μὲ ἀγαπᾷτε πλέον.
Οὐδ' ὑμεῖς οὐδ' ἐγὼ δυνάμεθα πλέον τι.
Ἀλλ' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ
πάντοτε.

Ε'

Προφέρουσα τὰς τελευταίας ταύτας λέ-
ξεις ἡ νερὰ κόρη, ἠφανίσθη ὡς ὀπτασία.

Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἐπεκρέμαντο ἤδη ἐπὶ

τῆς κεφαλῆς του ὡς ἀπειλή, διότι παρεῖ-
χον φόβους δυσαρέστων σκηνῶν κατὰ τοὺς
γάμους του. Διὰ τοῦτο, μόλις ἀπῆλθεν ἡ
Δάσχα, ἔθηκεν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν της τὴν ἀ-
στυνομίαν τῆς Πετροπόλεως, ἵνα, ἐν ἀ-
νάγκῃ, ἀποστείλῃ αὐτήν διὰ τῆς βίας εἰς
τὰ κτήματά του.

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, αἱ ἐρευναι εἰς
οὐδὲν ἀπέληξαν, καὶ αἱ πρὸ τῶν γάμων
του ὀκτὼ ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς νὰ μάθῃ
τι περὶ αὐτῆς.

Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν ἄνευ οὐδενός ἀ-
πευκαταίου. Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ
ναοῦ ἐξοδον, μόλις ἐδέχθη τὴν εὐλογίαν
τοῦ ἱερέως, γυνὴ τις, φαينوμένη ὡς ἐπαίτις,
ἐπλησίασεν αὐτόν, καὶ κατώρθωσε νὰ τῷ
εἴπῃ εἰς τὸ οὖς τὴν γνωστὴν καὶ φοβερὰν
φράσιν : Σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ
πάντοτε !

Ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀπαλλαγῇ διὰ παν-
τός τρόπου τοιαύτης ἐνοχλήσεως ὁ κόμης
Τσχεμόβσκι, ἀνεζήτησεν ἐκ νέου τὴν Δά-
σχαν. Ἀλλὰ καὶ τότε, ὡς καὶ κατὰ τὴν
πρώτην φοράν, αἱ ἐρευναι οὐδὲν ἔφερον
ἀποτέλεσμα.

Ἐν τούτοις βλέπων παρερχόμενον τὸν
χρόνον, ἐπίστευεν ὅτι ἡ Δάσχα, παραιτου-
μένη τοῦ λοιποῦ τῶν διωγμῶν, ἐπανελάβε
τὸν νομαδικὸν βίον τῶν πρώτων αὐτῆς ἐ-
τῶν, καὶ ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπέ-
βαλε τὴν ιδέαν τοῦ νὰ τὸν βλάψῃ.

Ὁ κόμης ἦτο εὐτυχὴς μετὰ τῆς συ-
ζύγου του. Ἐν αὐτῇ εὗρεν ἀφροσιωμένην
φίλην, ἴσην του ἐν τῇ ἀκατροφῇ· ἡ δὲ ἡ-
δονή, ἣν παρ' αὐτῇ εὕρισκεν, ἦτο ἐξ ἐκεί-
νων, ὧν δὲν κορέννυται τις.

Ἡ ἄνευ θλίψεως αὐτῇ εὐτυχίᾳ, διήρ-
κει ἀπὸ δύο ἐτῶν περίπου. Ἡ νεαρὰ κό-
μησσα ἦτο ἔγκυος, καὶ ὁ Τσχεμόβσκι, ἀ-
γαπῶν αὐτήν ὅσον οὐδέποτε, ἠρκεῖτο, ἀντὶ
πάσης διασκεδάσεως, νὰ ὀδηγῇ τὴν σύζυ-
γόν του εἰς τὸ θέατρον, διὰ νὰ ᾔηται πάν-
τοτε πλησίον της, καὶ νὰ φροντίζῃ περὶ
αὐτῆς.

Ἐσπέραν τινά, κατὰ τὸ διάλειμμα, τὴν
προσοχὴν του εἴλκυεν ἡ ἀφίξις, εἰς τι θε-
ωρεῖον, γυναικός, ἥς ἡ καλλονὴ συνδυα-
ζομένη μετὰ τῆς παραδόξου περιβολῆς,
εἴλκυσε πάντων τὰ βλέμματα.

Ἡ γυνὴ αὕτη τῆς ὁποίας ἡ περιβολὴ
ἦν ἀμεμπτος, ἦτο μόνη. Ἡ ἐνδυμασία αὐ-
τῆς ἦτο σχεδὸν πένθιμος· ἐσθῆς ἐκ μελα-
νοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος ἄνευ κοσμήμα-
τος, μόλις ἄφινε νὰ φαίνωνται αἱ χεῖρες,
φέρουσαι λευκὰς χειρίδας· ἀπλοῦν ἡνωμέ-
νον περιλαίμιον περιέβαλλε τὸν τράχηλον
αὐτῆς καὶ πέπλος ἐκ μελανοῦ τριχάπτου,
στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ δέσμης
μαργαριτῶν μελανῶν, μόλις ἄφινε νὰ φαί-
νηται ἡ μελανόχρυσος αὐτῆς κόμη, ἥς οἱ
κυματοειδεῖς πλόκαμοι περιέβαλλον τὸ
πρόσωπον καὶ ἐπανεπίπτον ἐπὶ τῶν ὤμων
αὐτῆς.

Ὁ κόμης ἀνεγνώρισε τὴν Δάσχαν.

Ὑπὸ ποίας περιστάσεις αὕτη ἐνεφανί-
ζετο ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ;

Ὁ κόμης δὲν ἤθελεν ἀσχοληθῇ περισ-
σότερον, ἂν μὴ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θεάτρου
ἐξοδον, μυστηριώδης χεῖρ τῷ ἐδίδε λα-